Eduard Burlacu

Transferul

Un om, cu hainele mânjite de moloz şi fire de vopsea uscată, şezând într-un cub de beton luminat din plin, având o singură uşă. Nicio altă deschidere. Dar istoria acestui om nu începe aici.

Seara de vară e minunată, cu stele licărind îndepărtate pe la colţurile cerului şi copii strigând agitaţi printre blocuri. Nu foarte cald, moment al plimbărilor pe bulevardul larg pe care circulaţia maşinilor este interzisă. Perechi căutând, moşi jucându-şi eternele partide de şah, ignorând cu o încăpăţânare tipică vârstei negura ce se îndeseşte, parcă din cruzime încercând să-i trimită către casele sau garsonierele lor de singuratici, în care nu a mai stat nimeni de multă vreme, cu excepţia poate a gândacilor sau a vreunui motan gras ce doarme toată ziua şi toată noaptea. O zi de muncă precum oricare alta, deja pe jumătate pierdută în negurile ceţoase ale memoriei, o mână atârnând plictisită în buzunarul stâng al hainei pătate de cerneală, pipăind involuntar cele două chei prinse pe-un inel improvizat dintr-o sârmă tare, gest repetat mereu, reminiscenţă dintr-o copilărie în care joarda usturătoare se ivea la fiecare cheie pierdută, asta însemnând destul de des. Cartela de intrare în bloc, ciobită cumva, lustruită de atâta frecat între degete, pare a nu-şi mai găsi locul în buzunarul presărat cu fire de tutun scurse din pachetele nenumărate de ţigări pe care le avusese în grijă. Cealaltă mână strânge cu duioşie între degete un „cui de coşciug" cu scrumul atârnând, agăţându-se parcă de mucul fumegător cu o speranţă decretă de a mânji haina uzată odată cu următoarea ridicare a mâinii, însă arătătorul îi năruie speranţele, aruncându-l în nimicnicie printr-o lovitură uşoară în filtru. Ceasul ticăie insignifiant, cu brăţara al cărei auriu s-a şters aproape de tot strângând drăgăstos încheietura indiferentă. Picioarele plimbă corpul către destinaţia din fiece seară, sătule de stereotipuri însă lipsite de voinţă proprie. O zi simplă, un ceas înserat, cu un norişor rătăcit pe undeva pe cerul arămiu, ce bate spre negru, asemenea unei pecete impalpabile. Un nor mare de furtună atinge aproape un milion de tone în greutate, şi totuşi nu te poate strivi, par a spune ochii apatici, licărind totuşi de o febră a cunoaşterii, văzând fără a părea că văd, analizând, remarcând, cu înţelegere privind zdreanţa ce pătează cerul. Să mergem, însă, şi vom

ajunge.

Paşi egali, metronom organic, în înţelegere tacită, niciodată discutată, cu ceasurile tuturor timpurilor şi locurilor, un om oarecare, întorcându-se într-o seară oarecare dintr-un loc oarecare, după o oarecare zi de muncă, bântuit de linişte, cu o aproape-înseninare pe chip, de nepătruns grijile posibile ce-l apasă. Un mecanism de oase şi sânge, inima nedepăşindu-şi decât rareori ritmul de şaptezeci de bătăi pe minut, apropiindu-se mult de un simbol al monotoniei, tic-tac al eternităţii, viaţa sa, precum un râu de piatră, pasul său, o unealtă de măcinat distanţe, un perpetuum mobile neterminat, capabil de o exactitate inumană a mişcărilor, dar a cărui creaţie este adusă ca ofrandă temporarului, căci în ciuda oricăror aparenţe, sfârşitul unei maşinării organice, fie ea cât de precisă în tot ceea ce face, se apropie prin însele acţiunile ei.

Poate că acest raţionament îl îndeamnă să se oprească şi să îşi privească palmele. Apoi se întoarce şi intră într-o scară de bloc, fără a se grăbi, faptul că în acea scară de bloc nu mai călcase niciodată neavând importanţă, la fel cum gândul că nu cunoştea vreun locatar al acelui spaţiu este alungat înainte de a-l încerca. Se opreşte din nou în faţa uşii liftului şi apasă pe butonul de ebonită neagră, ros de atâtea degete grăbite, nervoase, tremurânde, care au chemat de zeci de mii de ori cutia de metal şi plastic, o cuşcă înspre alte cuşti, mai mari dar la fel de claustrante, şi nemişcat aşteaptă. Scârţâitul liftului ce coboară nu pune în mişcare niciun muşchi pe figura ţeapănă, deschide uşa şi intră, cu atenţie închide uşile interioare şi priveşte superficial tabloul de butoane ce îl aşteaptă să pună în funcţiune relee, cabluri şi motoare. Însă el stă şi priveşte pereţii mâzgăliţi cu desene şi inscripţii idioate, cele patru piuliţe care ar fi trebuit să ţină o oglindă furată sau spartă de mult, gaura din peretele lateral prin care se vede un lanţ nepământesc de murdar, podeaua pe suprafaţa căreia nenumărate urme de pantofi, bocanci, sandale, şlapi se împletesc şi se confundă, hublourile goale săpate în uşile interioare, o grevă a sticlei în acest lift.

Şi liftul oftează şi înjură şi se pune în mişcare, dar nu în sus, cum ar fi fost normal, ci spre stânga. Se opreşte aproape imediat şi apoi, cu un sunet groaznic de metal rupt, îndoit, strivit, alunecă din cablurile torsionate şi cade liber, în sfârşit. Ca efect, gravitaţia din interior

devine zero şi cu ochii plini de o iluminare de neînţeles, îşi întinde mâinile şi deschide uşile liftului, privind cum în depărtări alunecă planete şi constelaţii, se nasc stele şi pier civilizaţii. Apoi se împinge afară şi rotindu-se pe toate cele trei axe spaţiale se scufundă în necuprinsul spaţiului. După un timp adoarme.

— Un caz rar de autism, presupun.

— Domnule doctor, fratele meu…

— Îmi pare rău, domnule Avatavič, nu pot să vă dau vreo speranţă.

Un om, plutind în spaţiul necuprins, visează un om, cu hainele mânjite de moloz şi fire de vopsea uscată, şezând într-un cub de beton luminat din plin, având o singură uşă. Nicio altă deschidere. Dar istoria acestui om nu o cunoaşte nimeni.